

zaměstnání a že jeho invalidní renta měsíčních 515 Kč nepostačuje mu ani k nejnutnější výživě, takže mu není možno učiniti mimořádné vydání, jež by bylo spojeno s cestou k hlavnímu přelíčení do Olomouce. Leč v tomto údaji, opakovaném v podstatě i v odporu, nelze ještě spatřovati průkaz nepřekonatelné překážky, již má zákon v § 226, pokud se týče v § 427 tr. ř. na mysli. V onom podání, které je datováno dnem 23. dubna 1929, nepoukazoval obžalovaný ani v nejmenším na nějaké poruchy zdravotní a nelze proto k tvrzení odporu, že obžalovaný v době od 24. dubna až do 30. dubna 1929 byl v takové duševní depresi, která mu znemožňovala jakoukoli činnost, ba dokonce i možnost vycházeti z příbytku, přihlížeti, to tím méně, an obžalovaný správnost svého tvrzení neosvědčil předložením lékařského vysvědčení. Neprokázal proto obžalovanou nepřekonatelnou překážku, jak to § 427 tr. ř. vyžaduje, pročez bylo jeho odpor zamítnouti jako bezdůvodný.

Čís. 3645.

Pokud obžalovaný nemůže uplatňovati jako zmatek čís. 7 § 281 tr. ř., že ho soud ve výroku rozsudku výslovně nezprostil z obžaloby pro přečin § 1, uznáv ho vinným jen přestupkem podle § 3 zák. o maření exekuce, poněvadž podle důvodů rozsudku dospěl k přesvědčení, že vymyšleným jednáním (podáním vylučovací žaloby) nebyla škoda způsobena.

Pokud jde o překročení obžaloby (§ 281 čís. 8 tr. ř.), byl-li obžalovaný odsouzen pro skutečné odevzdání některých zabavených věcí třetí osobě, ač mu obžaloba kladla za vinu jen, že chtěl zmařiti uspokojení věřitele tím, že si vymyslel právní jednání, nesoucí se k uplatnění vlastnictví oné třetí osoby k zabaveným věcem (podal vymyšlenou žalobu vylučovací).

(Rozh. ze dne 30. října 1929, Zm I 46/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., a zrušil napadený rozsudek.

Důvody:

Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 7 tr. ř. jest uplatněn proto, že podle názoru stěžovatelova není obžaloba rozsudkem vyřízena, ježto, když soud dospěl k přesvědčení, že z jeho jednání nevznikla věřitelce škoda a že tu tedy není skutková podstata přečinu mu za vinu kladeného, měl ho z obžaloby té výslovně zprostiti. Správně poukazuje zmateční stížnost na čin, pro který byl stěžovatel obžalován, že si totiž v září 1926 v P. v úmyslu, by zcela zmařil uspokojení své věřitelky Marie G-ové, za vedené exekuce vymyslel právní jednání, při němž škoda

tím způsobená činí přes 100 Kč. V záhlaví obžaloby vytýčené vymyšlené právní jednání záleželo podle důvodů v tom, že, když v exekuční věci Marie G-ové proti Arnoldu a Barboře V-ovým pro 4.877 Kč s přísl, byl usnesením exekučního soudu v Praze ze dne 9. srpna 1926 č. j. E VII 402/25 povolen prodej předmětů zabavených podle zájemního protokolu a dražba byla ustanovena na den 1. října 1926, stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce Dr. J-y vyzval dopisem ze dne 23. září 1926 zástupce vymáhající věřitelky Dra L-a, by od exekuce na všechny zabavené předměty upustil, ježto zabavené věci jsou vlastnictvím Josefa D-a. Dopis byl psán jménem Josefa D-a, jehož plnou moc stěžovatel Dr. J-ovi dodal. Ježto Dr. L. na dopis ten neodpověděl, podal Dr. J. na základě oné plné moci jménem Josefa D-a dne 30. září 1926 u exekučního soudu v Praze vylučovací žalobu na Marii G-ovou. Při ústním jednání dne 26. října 1926 uznal zástupce Marie G-ové vlastnické nároky Josefa D-a a souhlasil se zrušením exekuce, následkem čehož byl vynesena rozsudek pro uznání a exekuce byla zrušena. Napotom bylo však zjištěno, že zabavené předměty nebyly vlastnictvím Josefa D-a, který ani plnou moc nepodepsal ani o vedení exscindačního sporu neměl známost. Veškeré toto právní jednání ke škodě vymáhající věřitelky vymyslel si stěžovatel Arnold V. Soud nalézací rozhodoval o tomto zažalovaném skutku, neboť sice zjistil podle svědectví Josefa D-a, že nedal k tomu svolení a že obžalovaný jednal o své újmu, podepsav Josefa D-a na plné moci a odevzdav ji Dr. J-ovi, načež byla Josefem D-em podána vylučovací žaloba proti Marii G-ové vzhledem k tomu, že byla na 1. říjen 1926 nařízena dražba movitých věcí a byl také povolen odklad dražby usnesením exekučního soudu v Praze z 8. října 1926. Z toho dospěl pak nalézací soud k přesvědčení, že jednání obžalovaného směřovalo sice k tomu, by oddálil výkon exekuce dosud trvající, by se zmařilo uspokojení věřitele, avšak vzhledem k tomu, že nebyla způsobena žádná škoda, ježto Marie G-ová byla plně uspokojena z výtěžku prodaného domu, schází tu podstatná náležitost skutkové povahy přečinu § 1 zák. o mař. exekuce. I když tedy soud nalézací, vycházeje zřejmě z mylného ztotožnění skutkového stavu podle obžaloby s tím skutkovým stavem, pro který uznal obžalovaného vinným přestupkem podle § 3 zák. o mař. exekuce, ve výroku rozsudku obžalovaného z obžaloby pro přečin podle § 1 cit. zák., zbudované na onom skutkovém základě vymyšleného právního jednání výslovně nezprostil, přece podle důvodů rozhodl o zažalovaném činu, neuznav jej za přečin podle § 1 zák. o mař. exekuce. Právní úvaha nalézacího soudu ovšem není úplná, neboť měl správně uvažovati o skutkovém ději, jenž zbýval ze zažalovaného skutku po odpadnutí skutkové náležitosti přečinu podle § 1 zák. o mař. exekuce (způsobení škody), jmenovitě s hlediska přestupku podle § 1 po případě § 3 cit. zák.; v tomto směru bylo by však jen na veřejném obžalobci, by se domáhal v neprospěch obžalovaného nápravy uplatněním důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., bez něhož rozsudek snad vadný nelze změnit. S hlediska opravných prostředků, jež může uplatnit obžalovaný jen ve svůj prospěch (§ 282 tr. ř.), jest však obžaloba o zaža-

lovaném skutku vyřízena tím, že podle důvodů rozsudkových nebyl v činu tom shledán ani přečin podle § 1 zák. o mař. exekuce, aniž jiný trestný čin, a uplatňuje proto obžalovaný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 7 tr. ř. bezdůvodně.

Jest však opodstatněna námitka obžalovaného, že byla překročena obžaloba (§ 281 čís. 8 tr. ř.) tím, že byl odsouzen pro přestupek, spáchaný domněle tím, že zabavené věci odstranil, by s nimi úřad nemohl nakládati, neboť byl uznán vinným činem, na který obžaloba ani původně nezněla, ani při hlavním přelíčení nebyla rozšířena. Odstranění zabavených věcí, tvrdého psacího stolu, dvou dřevěných sudů a decimálky, jež tvoří skutkový základ trestného činu, pro nějž byl obžalovaný odsouzen, spočívá podle důvodů rozsudkových v tom, že skutečně předal Josefu D-ovi věci ty na úhradu jeho pohledávky. Zažalováno však bylo, že si právní jednání nesoucí se k uplatnění D-ova vlastnictví k těmto a k ostatním zabaveným věcem jen vymyslí, a v důvodech právě jen na osvědčení toho se poukazuje na to, že podle udání D-ova mu dal na úhradu dluhu stůl, dva sudy a decimálku, ostatní zabavené věci však nikoli, a výslovně se zdůrazňuje prohlášení D-ovo, »že o právním jednání předsevzatém ke zrušení exekuce neměl vědomosti, z čehož jest prokázáno, že si je obviněný vymyslí, takže jest obžaloba naň právem podána«. Z toho srovnání jest nepochybně vidno, že předmětem obžaloby bylo právě jen podepsání plné moci a svémocné podání vylučovací žaloby obžalovaným jménem Josefa D-a, následkem čehož skutečně též došlo k odložení nařízené dražby, nikoli však skutečné odevzdání některých zabavených věcí Josefu D-ovi, čin to svou podstatou od zažalovaného zcela odlišný. Obžaloba nebyla naň ani za líčení rozšířena nebo pozměněna a nemohlo proto o tomto činu obžalovaného podle zásad §§ 262, 263 a 267 tr. ř. býti nalézacím soudem souzeno. Bylo proto pro zmatečnost podle § 281 čís. 8 tr. ř. rozsudek podle § 288 tr. ř. zrušiti, čímž odpadá rozhodování o důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 3646.

Neznalost okolností, od které chvíle před volbami jest pod trestně právními následky (§ 72 I. čís. 7 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n.) zakázáno čepovati alkoholické nápoje, jest omylem právním (§§ 3, 233 tr. zák.).

Omyl právní neomlouvá nikdy, ani, byl-li prokázanými okolnostmi oprávněně omluvitelný.

(Rozh. ze dne 30. října 1929, Zm I 336/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře